

תת"ע 6072/11/13 - צפורה בר זכאי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 6072-11-13 מדינת ישראל נ' צפורה בר זכאי
תיק חיצוני: 23110373240

מספר בקשה: 1

בפני	כבוד השופטת דורית בונדה
המבקשת	צפורה בר זכאי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. לפני בקשה לביטול גזר-הדין אשר ניתן כנגד המבקשת ביום 23.12.13, **לפני כשנתיים**, בהעדר התייצבות לדיון ההקראה אשר נקבע בעניינה.
2. המבקשת הורשעה בהעדרה בעבירה אשר יוחסה לה בכתב האישום ולפיו נהגה ביום 2.5.13 בשעה 09:08 ברח' ביאליק בירידה לכביש 20 ובעת שהרכב היה בתנועה השתמשה בטלפון שלא באמצעות דיבורית, בניגוד לתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה.
3. בגזר הדין הושת על המבקשת קנס בסך של 1,200 ₪, זאת בשים לב לכך, כי מדובר בעבירה חוזרת בגיליון הרשעותיה.
4. לטענתה, לא קיבלה את ההזמנה לדיון, זאת חרף בקשתה להישפט ומכאן בקשתה לביטול גזר-הדין. עוד טענה המבקשת, כי לא השתמשה בפלאפון וכך גם ציינה במועד האירוע.
5. בהתאם לרע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא ואח' נ' מדינת ישראל** (2.10.13) החלטתי לדון בבקשה שלא בנוכחות הצדדים.

דין:

6. בהתאם לסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ניתן להורות על ביטול פסק-דין אשר ניתן בהעדר, באם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשמת לדיון או באם אי ביטול פסק הדין יגרום עיוות דין לנאשמת. בענייניו מבוקש ביטול גזר הדין בלבד.
7. ביחס לטענה בדבר אי המצאת ההזמנה לדיון, הרי שבחינת אישור המסירה הקיים בתיק מלמד, כי

ההזמנה לדין נשלחה אל המבקשת בדואר רשום, לכתובתה, אולם חזרה מן הטעם: "לא נדרש".

8. המחוקק קבע בתקנה 44 א' לתקנות סדר הדין הפלילי התשנ"ד-1974 חזקת מסירה החלה בעבירות כדוגמת העבירה בה הורשעה המבקשת ולפיה: **"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל"**.

9. הפסיקה אף היא קבעה, כי מקום בו נאשם לא דרש את דבר הדואר ניתן לראות בכך המצאה כדין וראו תת"ע 6057-12-11 (אשד') **בכר נ' מדינת ישראל** (10.7.12) שם:

"מדובר בעבירה מסוג ברירת משפט המבקש ביקש להישפט פעל בחוסר מעש, לא לקח את הדואר ובנסיבות אלה ומכל האמור לעיל, אין לראות בכך כל הצדקה לעיוות דין ולביטול פס"ד".

וראו גם החלטת כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 7862/13 **ג'סאן אבו אלמפלפל נ' מדינת ישראל** (20.11.13).

10. המבקשת כאמור נמנעה מלקבל את ההזמנה לדין, בכך שלא דרשה את דבר הדואר אשר נשלח אליה כדין, בכך קמה החזקה כי ההזמנה לדין הומצאה לה כדין וחרף זאת לא טרחה המבקשת להתייבב למשפטה.

11. משכך ובהתאם לסעיף 240 (א) (2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ומאחר והמבקשת זומנה כדין ולא התייבבה, הרי שרואים אותה כמי שהודתה בכל העובדות אשר נטענו בכתב האישום וניתן לשפטה בהעדר, כפי שגם נעשה.

12. למבקשת ניתן איפוא יומה ונותר כעת לבחון, האם באי ביטול גזר-הדין חרף זימונה כדין, ייגרם למבקשת עיוות דין.

13. בבקשת המבקשת אין זכר לטענה בדבר עיוות דין אשר ייגרם לה אם לא יבוטל גזר-הדין.

14. המבקשת טענה בבקשתה, כי לא עשתה כל שימוש בפלאפון. בקשת המבקשת כלל לא נתמכה בתצהיר.

15. עיון בדו"ח מלמד, כי התגובה שנרשמה מפיה בעת מתן הדו"ח היתה: "דיברתי ברמקול הטלפון שלי נפל לי והרמתי אותו"...

16. אף אם היו בידי המבקשת טענות הגנה טובות או ראיות טובות לכך כי לא עברה את העבירה המיוחסת לה, הרי שהלכה היא, כי היה עליה להתייבב לדין ולטעון טענותיה ומשלא עשתה כן, ניתן היה לראותה כמי שהודתה בעובדות ולקיים המשפט בהיעדרה, וראו בענין זה דברי כב' השופט המנוח אדמונד לוי ז"ל ברע"פ 5569/07 **אברך בן טובים נ' מדינת ישראל** (9.7.07), שם:

"אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה מוטלת עליו החובה להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי מכוח הוראתו של סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו..."

וראו גם רעפ 2282/07 דניאל דגן נ' מדינת ישראל (14.3.07), שם:

"..לעניין הבקשה לביטול פסק-הדין, צדק בית-המשפט לתעבורה בכך שדחה את הבקשה. פסק הדין ניתן שלא בנוכחות המבקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982. העובדה כי המבקש לא הגיע לדיון ולא הודיע על כך לבית-המשפט עקב מחלתו, אינה כשלעצמה מצדיקה את ביטול פסק הדין..."

17. גם בחינת העונש אשר הוטל על המבקשת מלמדת כי מדובר בעונש מקל, בשים לב לעברה ולקנס הקיים לצד עבירה זו בצו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002.

18. לפיכך ובמכלול הנסיבות מעלה, לא מצאתי כי ייגרם למבקשת, אשר זומנה כדין, עיוות דין באי ביטול גזר-הדין ומשכך, אני מורה כי גזר-הדין אשר ניתן בהעדר המבקשת ביום 23.12.13 יותר על כנו.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, כ"ה תשרי תשע"ו, 08 אוקטובר 2015, בהעדר הצדדים.